

Yhteistä aikaa

Einin *Yhteistä aikaa* -kappale kestää melko tarkalleen parien punaisten valojen hidastaman pikkumatkan ajan aamuruuhkaiselta Savitehtaan-kadulta karjakatulaisen omakotitalon pihaan. Sen soittaa Ylen varhaisaamun toimittaja, joka hetkeä ennen pohdiskeli, että Michael Bublén ei varmaankaan tarvinnut etsiä naisia kovinkaan kaukaa nuorena (ja päästi sen jälkeen merkitsevän, epätoivoisen kuulaisen tyrskähdyksen kuin alleviivatakseen, että omalla kohdalla asia saattoi olla toisin).

Havahdun kappaleen sanomaan vasta toisessa säkeistössä, ja niissä ensimmäisissä punaisissa valoissa. Oikealla oleva Toyota Auris on valinnut väärän kaistan ja kääntänyt sen merkiksi keulan vinoon – jos vaikka pelkkä suuntavilkku ei riitä kertomaan sitä kanssa-autoilijoille. Sataa saatanasti.

“Katso mun silmiini nyt, älä sitten kun enää kasvojas kunnolla nää en. Puhu nyt mitä tunnet, ei ehkä tule hetkeä parempaa.”

Savitehtaankatu raahustaa etanavauhtia eteenpäin pimeydessä. Yksinäiset miehet ja naiset rattiensa takana, kasvoillaan arki-aamun vakava mieteliäisyys. Ennen kello seitsemää ehtii pohtia montaa työasiaa ja stressaantua jouluvalmisteluista kaiken kiireen keskellä. Puhelintakaan

ei näin pimeällä kehtaa katsoa edes liikennevaloissa, ruudun kirkas valo paljastaa heti liikenteen vaarantajan.

“Meillä on nämä päivät tässä, tähdenlentoja yön hämärässä. Meillä on nämä vuodet, joita ei myöhemmin takas saa.”

Eini laulaa aiheesta, josta on tehty tuhansia hittejä. Silti Einin äänestä kuulee, että hän on sisäistänyt asian. Monet sisäistävät, tietyssä iässä. Syntyy uusia elämänvaiheita. Tulee läpi- ja ylilyöntejä, eroja ja yhteen liittymisiä. Einit ja Kaijat syöksyvät urillaan nexteille leveleille. Tartu tiukasti hetkeen. Tai hanuriin. Kyse on samasta asiasta.

Ensimmäisistä valoista on päästy, ja Toyota hivuttautuu varovasti kohti vasempaa kaistaa. Kuljettajan silmissä on orastava hätä: entä jos kukaan ei päästä? Jos nämäkin vihreät menevät sivu suun? Lisäksi näkyvyys on heikko, koska on pimeää ja sataa saatanasti. Päästän Toyotan, näen kiitollista käden heiluttelua. Ajamme peräkkäin hitaasti sata metriä seuraaviin punaisiin. Liikenne ruuhkautuu jälleen. Auringonnou-suun on vielä tunteja, eikä se silloinkaan nouse. Hetki sitten oli kesä ja saaressa liplatti merivesi varpaiden yli. Nyt olemme jumissa pimeydessä ja elämässä ja Eini haastaa meitä ottamaan siitä kaiken irti.

“Jos elämme yhteistä aikaa sydäntemme lyöntien mukaan, joka hetki on meidän eikä niitä vie pois täältä kukaan.”

Olen päässyt Itäharjun puolelle. Joku on pakollisella koiralenkilä. Koiran on päästävä aamulla ulos, vaikka ei sekään näytä tästä erityisesti nauttivan. Painaa päätä alemmas piiskaavan sateen alla. Omistaja on maailman, koiran ja itsensä tavoittamattomissa jossain vaatekerrosten ja hupun alla. Näistä keleistä varoitellaan koiran hankkimista harkitsevia. Että se pitää sitten viedä ulos vaikka mikä olisi. Lähipiirini kokemusten

mukaan mitä synkemmäksi menee, sen useammin koiranulkoiluttamisvuorolistalta löytyy merkintä ”isä”. Joku kurkistaa arasti ikkunasta kadulle, kiittää ehkä Jumalaa etätyöpäivästä.

”En enää kaipaa mitään muuta, en mitään mitä ei ollutkaan.”

Rullaan pihatielle ja pysäytän auton. Kappale on kehittynyt kiihkeäksi popdiskoksi. Periaatteeni, että Led Zeppelinin *Kashmir* kuunnellaan loppuun asti on ulotettava myös Einiin. Ei tätä ehkä samalla pieteetillä ole hinkattu, mutta sellaista on elämänmeno muutenkin nykymaailmassa. Nyt otamme Einin kanssa yhteistä aikaa.

”Jos elämme yhteistä aikaa, taivas on valmis, ei enää kesken. Tulevaisuus alkaa tänään ja on täällä meitä varten.”

Syntetisaattoribassot takovat määrätietoisesti kohti kappaleen loppua, lead-syna ulvoo aikuista onnea. Eini on jättänyt mikrofonin ja siirtynyt jo itsekin tanssilattialle. Elämän tanssilattialle. Volkswagen Caddyn etuikkunasta avautuu näkymä: remonttilautakasa ja purkamista huutava vanha autotalli, johon on viimeksi mahtunut vuoden 1982 kokoluokan automallit. Jostain olisi taiottava näillekin projekteille hetki, jota ei myöhemmin takas saa. Kappale loppuu, avaan oven ja astun sateeseen.